

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Dirty Red

zűrös vörös

Szeress, ha hazudok is 2.

*fine
selection*

TARRYN FISHER

T A R R Y N F I S H E R

Dirty Red

z ú r ö s v ö r ö s

Szeress, ha hazudok is 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Maryse Couturier Blacknek és az ő könyvstricijeinek
(Jenny Aspinallnak, Patricia Nesbittnek, Gitte Dohertynek és
a fantasztikus Rebecca Espinozának).*

Köszö, hogy megváltoztattátok az életemet!

Első fejezet

A jelen

LEBÁMULOK A KAROMBAN ORDÍTÓ RÓZSASZÍN teremtményre, és elönt a pánik.

A pánik olyan, mint egy örvény. Életre kel az agyadban, hogy ott erőt gyűjtve végigszáguljon az egész testeden. Csak megy körbe-körbe, felgyorsul tőle a szívverésed. Megy körbe-körbe, és összeszorul, felfordul, émelyeg tőle a gyomrod. Megy körbe-körbe, és célba veszi a térdedet, hogy azt is legyengítse, mielőtt eljutna a lábujjaidnál a végzetéhez. Behajlítod a lábujjaidat, veszel néhány mély lélegzetet, aztán belekapaszkodsz a józan ész mentőövébe, hogy ne szippantson be.

Ez az anyaságom első tíz másodperce.

Visszaadom az apjának.

– Fel kell vennünk egy dadát.

Egy *Vogue* magazinnal legyezem magam, amíg bírom, aztán hagyom, hogy ellazuljon a csuklóm, és leejtem a földre az újságot.

– Megkaphatom az Evianomat? – mozdítom az ujjaimat az ásványvizes palackom felé, mert nem érem el. Hátrahajtom a fejem a kórházi ágy lapos párnájára. A helyzet a következő: épp most potytyant ki belőlem egy emberi lény, miután kilenc hónapig odabent növekedett. Az élősködőkkel való párhuzam gondolata elég hozzá, hogy úgy érezzem, menten megragadok a köpenyénél fogva egy orvost, és követelem, hogy kösse csinos masnira a csöveimet. A hasam – amit már szemügyre vettem – úgy fest, mint egy bőrszínű lufi, ami épp leeresztett. Fáradt vagyok, és fáj mindenem. Haza akarok menni. A vizem sehol, úgyhogy kinyitom az egyik szememet. Körül kéne rajonganiuk az embereknek azután, amit végigcsináltam, nem?

Apa és gyermeke az ablak előtt állnak. A halovány délutáni napfény körülöleli őket, mint valami nyálas kórházreklámban. Csak valami csattanós szlogenre lenne szükség képaláírás gyanánt: „Kezdje a mi családdunkkal a családalapítást!”

Veszem a fáradságot, hogy megszemléljem őket. A karjában tartja, s úgy lehajtja hozzá a fejét, hogy az orruk majdnem összeér. Bensőséges pillanatnak kéne lennie, de olyan rajongással néz a gyerekre, hogy a féltékenységtől összeszorul a szívem. A féltékenység rohadatul össze tudja szorítani a szívet. Fészkelődni kezdek tőle, mert nem akarom magamba engedni.

Miért nem lehetett ez fiú? Ez... a gyerekem. Csalódottan a párnába fúrom az arcomat, hogy ne lássam az élém tárulójelentet. Két órája ejtette ki a száján az orvos a „lány” szót, aztán a mellkasomra lökte a nyálkás kék testet. Nem tudtam, mit csináljak. A férjem figyelt, úgyhogy felemeltem a kezem, hogy megfogjam a gyereket. Közben a „lány” szó mázsás súllyal nehezedett a mellkasomra.

Lány.

Lány.

Lány.

Osztoznom kell a férjemen egy másik nővel – már megint.

– Hogy fogjuk hívni?

Még csak rám sem néz, amikor beszél. Szerintem megérdemelnék némi szemkontaktust. Egek! Máris másodhegedűs vagyok.

Nem választottam lánynevet. Annyira biztos voltam benne, hogy fiú! Charles Austin lett volna, az apám után.

– Nem tudom. Van ötleted? – simítom ki az ágyneműt, és megnézem a körmeimet. A név csak egy név, nem igaz? Engem sem azon szólítanak, amit a szüleimtől kaptam.

Sokáig bámulja a gyereket, a fejét a kezében tartja. Az már abbahagyta az öklórázogatást, úgyhogy boldogan pihen a karjaiban. Ismerem ezt az érzést.

– Estella. – Úgy ejti ki ezt a nevet, mintha egész életében csak erre várt volna.

Felkapom a fejem. Valami kevésbé... ódivatúra számítottam. Felhúzó az orromat.

– Úgy hangzik, mint egy öregasszony neve.

– Egy könyvből van.

Caleb meg az ő könyvei...

– Melyikből?

Én nem olvasok. Kivéve, ha a magazinok is számítanak. Bár ha filmet forgattak belőle, azt talán láttam.

– *Szép remények.*

Résnyire szűkül a szemem, és érzem azt az összehúzódot a gyomromban. Tudom, hogy köze van *hozzá*. Tuti.

Nem öntöm szavakba a gondolataimat. Van annyi eszem, hogy ne hívjam fel a figyelmet a hiányosságaimra, úgyhogy egyszerűen vállat vonok, és rámosolygok a férjemre.

– Van valami különösebb oka? – érdeklődöm negédesen.

Egy pillanatra mintha valamitől elsötétülne az arca. Árnyék vetül a szemére, mintha filmet látna maga előtt. Nagyot nyelek. Ismerem ezt az arckifejezést.

– Szívem...?

A filmnek vége, így visszatér hozzám.

– Mindig is tetszett az a név. Olyan Estellásan néz ki.

Nem tetszik ez nekem.

Szerintem úgy néz ki, mint egy kopasz öregember, de azért bólintok. Képtelen vagyok nemet mondani a férjemnek, szóval a kölyök valószínűleg megszívta.

Amikor hazamegy lezuhanyozni, előveszem a telefont a párnám alól, hogy rákeressek a neten a *Szép remények* Estellájára.

Az egyik weboldalon elbűvölő szépségnek írják le, aki hideg szívű és felsőbbrendűségi komplexusban szenved. Egy másik szerint megtestesíti mindazt, amit Pip akart, de nem kaphatott meg. Elteszem a mobilt, és a mellettem lévő mózeskosárba kukucskálok. Caleb semmit sem tesz ok nélkül. Vajon mióta vágyhatott kislányra? Vajon kilenc hónapon át, amíg úgy terveztem, hogy fiam lesz, Caleb úgy tervezte, hogy lánya?

Semmit sem érzek. Semmilyen túlradó anyai érzés nincs bennem, amiről a barátaim meséltek nekem. Olyan kifejezéseket használtak a saját gyerekeikkel kapcsolatban, mint a „feltétlen”, a „mindent felemésztő” és az „életem szerelme”. Mosolyogva bólogattam, miközben elraktároztam őket magamban, hogy majd visszaemlékezek rájuk, amikor megszületik az enyém. Most pedig itt vagyok

érzelmek nélkül. Azok a kifejezések semmit sem jelentenek nekem. Máshogy éreznék talán, ha fiúnak születik? A csecsemő bőgni kezd, úgyhogy rácsapok a nővérhívó gombra.

– Segítsek? – siet be hozzám egy ötvenes ápolónő szívecskés-medvebocsos egyenruhában. Foghíjas mosolyát méregetve bólintok.

– Át tudná vinni a csecsemőszobára? Muszáj aludnom egy kicsit.

Estellát kitolják a kórtermemből, én pedig megkönnyebbülten felsóhajtok.

Ez nekem nem fog menni. Mégis mit gondoltam? Beszívom a levegőt az orromon és kifújom a számon, ahogy jógaórán szoktam.

Rá akarok gyűjtani egy cigire. Rá akarok gyűjtani egy cigire. Meg akarom ölni a nőt, akibe a férjem szerelmes. Minden az ő hibája. Azért estem teherbe, hogy bebiztosítsam magamnak a férfit, akihez már hozzámentem. Egy nőnek nem kéne ilyet tennie. Biztonságban kéne éreznie magát a házasságában. Ezért házasodik az ember: hogy biztonságban érezze magát azoktól a férfaktól, akik megpróbálják kiszipolyozni a lelkét. Én önként felkínáltam a lelkemet Calebnek. Úgy adtam oda neki, mint valami áldozati bárányt. Erre most nemcsak egy másik nő emlékével kell versenyez-nem, hanem egy aszalódott csecsemővel is. A férjem máris úgy nézett a szemébe, mintha a Grand Canyont vélné felfedezni a pupillája mögött.

Felsóhajtva magzatpózba húzódom, felhúzom a térdemet az álamhoz, és szorosán átkulcsolom a bokámat.

Egy csomó mindent megtettem, hogy megtartsam ezt a férfit. Hazudtam és csaltam. Voltam szexi és gyámoltalan, vad és sebezhető. Minden voltam, csak önmagam nem.

Most az enyém, de én sohasem vagyok elég neki. Érzem. Látom abból, ahogy rám néz. Mindig méreget, mintha keresne valamit. Nem tudom, mit keres. Bár tudnám! Nem kelhetek versenyre egy kisbabával – az én kisbabámmal.

Vagyok, aki vagyok.

A nevem Leah, és mindent megteszek, hogy megtartsam a férjemet.

Második fejezet

NEGYVENNYOLC ÓRA ELTELTÉVEL hazaengednek a kórházból. Caleb velem van, amíg az elbocsátásra várok. Nála van Estella. Szinte féltékeny vagyok, de állandóan megérint – a karomra teszi a kezét, a hüvelykujjával köröket rajzol a kézfejemre, megcsókolja a halántékomat. Caleb anyja és nevelőapja már voltak bent. Egy órát maradtak, és felváltva tartották a gyereket, mielőtt lekoptak vacsorázni a barátaikkal. Megkönnyebbültem, amikor elmentek. Kényelmetlenül fészkelődtem a társaságukban, miközben szivárgott a tej a mellemből. Hoztak egy üveg skót whiskyt Calebnek, egy Tiffany malacperselyt a gyerekek meg egy Gucci melegítőt nekem. Fellengzős a nő, de az ízlése kitűnő. A melegítő van rajtam. Ujjaim között morzsolgatom az anyagát, míg arra várok, hogy a földszintre toljanak.

– Nem hiszem el, hogy megcsináltuk – mondja Caleb századjára. – Megcsináltuk!

Gyakorlatilag *én* csináltam. Érdekes, hogy a férfiak veszik a nevékre ezeket a kis lényeket, pedig csak egyszer élélveztek meg összeszereltek egy kiságyat miatta. Caleb felemeli a kezét, és játékosan

megcírógatja a hajamat. Erőtlenül elmosolyodom. Nem tudok haragudni rá. Ő tökéletes.

– Vörös a haja – jelenti ki, mintha ezzel igazolná, hogy az enyém. Ja, pulykatozás. Szegény kölyöknek lesz elég baja. Nem könnyű vörösnek lenni.

– Mi? Az a kis pihe? Az nem haj – élcelődöm.

Caleb hozott egy levendulaszínű plüssakarót. Fogalmam sincs, hol szerezte, hiszen a babakelengyéink nagy része zöld vagy fehér. Figyeltem, ahogy bebugyolálja, ahogy a nővérek tanították.

– Felhívtad a dadaügynökséget? – kérdezem szelíden. Kényes téma ez kettőnk között, mégpedig a szoptatással együtt, amit Caleb igencsak szorgalmaz, engem viszont a legkevésbé sem érdekel. Megegyeztünk, hogy néhány hónapig fejek, aztán megyek mellnagyobbításra.

Ráncolja a homlokát. Nem tudom, hogy azért, amit mondtam, vagy azért, mert meggyűlik a baja a takaróval.

– Nem veszünk fel dadát, Leah.

Utálok ezt! Calebnek mindenről megvan az elképzelése, hogy hogyan kéne lennie. Az ember megesküdné rá, hogy maga dr. Oetker nevelte fel.

– Te magad mondtad, hogy nem mész vissza dolgozni – teszi hozzá.

– A barátaim... – kezdek bele, de félbeszakít.

– Nem érdekel, hogy azok az elkényeztetett üresfejűek mit csinálnak a gyerekeikkel. Te vagy az anyja, te fogod felnevelni, nem valami idegen.

Az ajkamba harapok, hogy ne sírjam el magam. Arckifejezéséből ítélve ezt a csatát nem nyerhetem meg. Tudhattam volna, hogy egy

Caleb Drake-féle foggal-körömmel védelmezi, ami az övé, és nem hagyja, hogy bárki más hozzáérjen.

– Semmit se tudok a kisbabákról. Csak arra gondoltam, hogy lehetne segítségem...

Azzal bevetem az utolsó fegyveremet: az ajakbiggyesztést. Az általában működik.

– Majd megoldjuk – feleli hűvösen. – A szülők többségének esélye sincs dadusra, mégis megoldják valahogy. Mi is meg fogjuk.

Végzett Estella bepólyálásával. Átadja nekem, aztán jön egy ápoló, hogy kitoljon a kocsihoz. Végig csukva tartom a szememet, mert nem merek ránézni a gyerekekre.

Amikor Caleb odakanyarodik az új „anyuka” kocsimmal a feljáróra, rájövünk, hogy pólyás gyereket nem lehet az ülésbe rakni. Azonnal elkámpicsorodhattam volna. Ha valami nem úgy megy, ahogy én akarom, ki szokott csúszni a lábam alól a talaj. Caleb viszont felkacag, és elmagyarázza a csecsemőnek, hogy milyen butaságot csinált, és közben kicsomagolja. A kicsi mélyen alszik, de Caleb úgy tesz, mintha párbeszédet folytatna vele. Őrület, hogy egy felnőtt férfi így viselkedjen. Miután rácsatolja a biztonsági övet a gyerekülésre, nekem is segít beülni. Mielőtt bezárná az ajtót, gyengéden szájon csókol. Behunyt szemmel kiélvezem, ízlelgetem a figyelmességét. Kevés olyan csókot kapok tőle, amitől úgy érzem, kötődünk egymáshoz. Mindig valahol máshol jár... valaki mással. Ha a gyerek összehozhat minket, talán jól cselekedtem.

Most ülök először az új kocsimban, amit Caleb reggel hozott el az autókereskedésből. A barátaim mind kevésbé drága terepjárót vezetnek. Én a legjobbat kaptam. Olyan, mint egy kilencven-ezer dolláros börtön, hiába voltam tőle izgatott először. Caleb végigmotogatta benne a dolgokat az úton. Feszülten figyelek a

hangjára, de nem a szavaira. Folyton az jár a fejemben, hogy mi van a hátsó ülésen.

Hazaérve Caleb kiveszi Estellát a gyerekülésből, és óvatosan beteszi az új kiságyába. Máris Stellának hívja. Én a kedvenc fotelágyamon lazítok a hatalmas nappalinkban, és váltogatom a tévécsatornákat. Odahozza nekem a mellpumpát, mire megvonaglok.

– Muszáj ennie, hacsak nem akarod a hagyományos módon...

Kitépem a kezéből a pumpát, és nekilátok a dolognak.

Miközben a szerkezet zúg és berreg, úgy érzem magam, mint egy tehen, akit éppen fejnek. Hát hogy lenne igazságos ez? A nő csak azért hordja a hasában a gyereket negyvenkét kegyetlen hétig, hogy utána egy gépre tegyék, és kötelezzék, hogy etesse. Caleb mintha élvezné a feszengetésemet. Fura humora van. Mindig élcelődik, és odavág valami szellemes poént, amire általában nem bírok válaszolni. Most viszont bujkáló mosollyal figyel, úgyhogy felnevetek.

– Leah Smith, az anya – mondja.

A plafonra függesztem a tekintetemet. Neki tetszik a kijelentés, nekem viszont megfájdul tőle a szívem. Mire végzek, mindkét üvegben van egy csomó vizesnek tűnő tej. Várom, hogy a többit már ő intézze, de az üvöltő Estellával a karjában tér vissza, és átadja őt nekem. Ez még csak a harmadik alkalom, hogy nálam van. Próbálok természetesen viselkedni, hogy lenyűgözsem Calebet, és mint ha működne, mert mosolyogva megsimogatja az arcomat, amikor a kezembe adja az egyik üveget.

Talán ez a kulcs – úgy tenni, mintha imádnám ezt az anyaság dolgot. Talán ezt kell látnia bennem. Lenézek a gyerekre, miközben szopja a cumisüveget. Csukva van a szeme, és rémisztő hangokat ad, mintha az éhhalál szélén lenne. Ez nem is olyan szörnyű.

Egy kicsit ellazulva vizslatom az arcát, keresem, miben hasonlít rám. Calebnek igaza volt: abszolút vöröskének ígérkezik. Minden másban viszont inkább őrá ütött: telt, tökéletes ívű ajkak a furcsa kis orr alatt. Biztos gyönyörű lesz.

– Emlékszel, hogy hétfőn üzleti útra megyek? – ül le velem szemben.

Felkapom a fejemet, és semmit sem teszek, hogy az arcomra kiülő pánikot leplezzem. Caleb gyakran jár üzleti útra, de azt hittem, néhány hétig hanyagolja ezeket, hogy segítsen belerázódni az új szerepbe.

– Nem hagyhatsz itt.

Lassan pislogva néz rám, és belekortyol valamibe a szűk szájú poharában.

– Még nem akarnám őt itt hagyni, Leah. De korábban érkezett. És senki más nem tud menni. Próbáltam találni valakit magam helyett – hajol le, hogy megpuszilja a tenyeremet. – Rendben leszel. Anyukád hétfőn jön. Ő majd segít. Csak három napra megyek.

Sírhatnékom támad ettől az információmorzsától. Az anyám egy drámakirálynő, mindamellett kibírhatatlanul nárcisztikus is. Egy nap vele egy hétnek felel meg. Caleb az arc kifejezésem láttán összeráncolja a homlokát.

– Igyekszik, Leah. Jönni akar. Legyél vele kíméletes.

Az ajkamba harapok, hogy ne mondjak csúnyát. Van bennem egy adag rosszindulat, amit Caleb sértőnek tart, ezért a jelenlétében visszafogom magam. Amikor viszont nincs a közelemben, úgy káromkodok, mint egy kocsis, és hajjgálom a tárgyakat.

– Meddig marad? – mordulok fel.

– Büfiztesd meg...

– Mi?

Annyira leköt az anyám közelgő látogatása, hogy észre sem veszem: Estella fuldoklik, a tej a rózsaszín ajkai között bugyborékol.

– Nem tudom, hogy kell.

Caleb odajön, és elveszi tőlem, hogy a mellkasára tegye. Gyengéden megpaskolgatja a hátát, aminek olyan hangja van, mint a szívverésnek.

– Egy hétig marad.

Megfordulok, és égnek álló fenékkal egy párnába fúrom az arcomat. Rácsap a hátsómra, úgy kacag.

– Annyira nem lesz rossz.

– Deehogy – csikorgatom a fogamat.

Érzem, ahogy lesüllyed a kanapé, amikor mellém ül. A vörös maszkként arcomra tapadó hajtincseim között kikukucskálva nézek rá. Egyik kezében a gyereket tartja, a másikkal pedig óvatosan félresimítja a hajamat.

– Nézz rám! – mondja. Engedelmeskedek, de közben pillantásommal gondosan elkerülöm a mellkasánál lévő kis halmot.

– Jól vagy?

– Aha – nyelek egyet.

Összeszorított ajkakkal bólint.

– Deehogy és aha... Említettem már, hogy csak akkor használod ezeket a szavakat, amikor sebezhető vagy?

– Ne pszichoanalizálj, te cserkészfiú! – mordulok fel.

Nevetve a hátamra görget. Imádom, amikor játszik velem. Régen sokkal gyakrabban csinálta, de mostanság...

– Minden oké lesz, Vöri. Ha szükséged van rám, felugrom az első repülőre, és hazajövök.

Mosolyogva bólintok.

Csak hát téved. Nem lesz oké minden. Legutóbb hét hónapos terhesen találkoztam anyámmal. Iderepült a babaváró partimra, és egész úton a szörnyű helyszínre panaszkodott, amit a barátnőim kiválasztottak.

– Ez egy teázó, anya. Nem pedig egy bár.

A babavárón senkivel sem volt hajlandó szóba állni. Duzzogva ült a sarokban, mert senki sem jelentette be, hogy ő a kismama édesanyja. Majdnem ökölharc robbant ki a teázó tulajdonosával, mert nem szolgáltak fel brazil biomézet. Azóta nem méltóztatam látni.

Caleb – aki mindig olyan megértő és megbocsátó – arra buzdít, hogy hunyjak szemet az anyám hibái fölött, és segítsek rámutatni, hogyan lehetne jobb szülő. Imádom Calebben, hogy ilyen, de rég megtanultam, hogy ez a látásmód felülmúlja a képességeimet. Úgy teszek, mintha megérteném, mi felé vezényel, aztán úgyis azt csinálom, amit akarok – általában valami passzív-agresszív dolgot. Úgyhogy teljes szívemből rábólintok arra, amit mond. Megígérem neki, hogy igyekszem majd jól kijönni az anyámmal, aztán felmegyek az emeletre pihenni, hogy elmeneküljek tőle meg a zajos gyerektől. Annyira vágyom egy cigire, hogy megőrülök. Bemegyek a fürdőszobába, levetkőzöm, aztán sokáig és figyelmesen szemlélem magamat a tükörben. A hasam hála istennek leeresztett. Még néhány kiló, és visszazökkenek a normális kerékvágásba. Most már csak az életemet kell visszazökkenteni ugyanoda.

Harmadik fejezet

ANYÁM HÉTFŐN ÉRKEZIK, ahogy ígérte. Együtt megyünk ki érte a reptérre. Calebet aggasztja, hogy ilyen hamar kivisszük a gyereket, de meggyőzőm róla, hogy rendben lesz, ha benne tartjuk a babakocsiban. Belefáradtam az otthon ülésbe, belefáradtam a cumisüveg tartásába, és belefáradtam abba is, hogy úgy tegyek, mint ha ez a három kiló hatvan dekás ordító emberi húsdarab cuki lenne. Amúgy meg bio smoothie-t akarok. Éppen az italomat kortyolom Caleb és a babakocsi után caplatva, amikor kiszúrjuk a közönséges szőke fejét a mozgólépcsőn lefelé közeledni. A szememet forgatom, amikor látom, hogy hófehér nadrágkosztüm van rajta. Ki utazik talpig fehérben? Vidáman integetve battyog oda hozzánk. Először Calebet öleli meg, utána engem.

A babakocsi fölé hajolva úgy kapja a szája elé a kezét, mintha elragadnák az érzelmei.

Istenem, elhányom magam!

– Óóóó! – gügyögi. – Calebre hasonlít.

Ez rohadt nagy baromság. Tegnap eldöntöttem, hogy a kölyök pont úgy néz ki, mint én. Puha kis vörös haja van, meg szív alakú arca. Caleb ettől függetlenül szélesen elvagyorodik, majd ötperces

csevegésbe bocsátkoznak Estella étkezési és kakálási szokásairól. Nem értem, anyám hogyan tudhat bármit is a csecsemők táplálkozásáról és ürítkezéséről, miután a testvéremet és engem dada nevelt föl. Türelmetlenül dobogok az ízléstelen trópusi mintás padlószőnyegen, miközben vágyakozva a kijáratot szemlélem. Most, hogy itt vagyok, semmi mást nem akarok, csak hazamenni. Miért tűnt ez olyan jó ötletnek?

Amikor a gyerek leköti Caleb figyelmét, anyám vádlón megböki a hasamat, és megrázza a fejét. Behúdom a hasam, és büntudattól le-sújtva nézek körbe. Ki más vette még észre? Igaz, hogy még csak három napja szültem, de mindig olyan körültekintően kihúztam magam, és behúztam a babaháját... A pillanatnyi eltévelyedésem megszégyenített. Csak arra tudok gondolni hazafelé menet. Megbeszéltem magammal, hogy abbahagyom az evést, amíg vissza nem nyerem a régi alakomat.

Otthon az anyám ragaszkodik hozzá, hogy az Estella melletti szobát kapja, pedig a nagyobbik vendégszobát készítettem elő a számára.

– Anya, miért pont ezt a szobát akarod? – kérdezem, miközben Caleb lepakolja a táskáját az ágy mellett.

– Segíteni akarok neked, Leah. Felkelek hozzá az éjszaka közepén, meg ilyesmik – rebegetteti a szempilláját Calebre, aki cserébe rámosolyog.

Visszafogom magam, hogy ne forgassam a szememet.

Anyám úgy tesz, mintha szerelembe esett volna a gyerekekkel, de én átlátok rajta. A nyilvános rajongással csak a saját megítélésén akar javítani, ám a közönség távozásával a szeretetnek is annyi. Emlékszem, hogy kiskoromban simogatta a hajamat, puszilgatta az arcomat, és megdicsért, milyen csinos vagyok – a barátai előtt.

Miután viszont elmentek, visszaküldött a szobámba tanulni vagy hegedülni, lényeg, hogy minél messzebb saját magától a következő „drága mami” előadásig.

– Komolyan, anya? – préselem ki a fogaim között. – Hogy fogod meghallani, hogy sír, miután bevetted az altatódat?

Durcás lesz az arca. Caleb a bordáim közé bök a könyökével. Nem szabadna felhoznunk az altatófüggőségét.

– Ma éjjel nem veszek be – jelenti ki eltökélten. – Majd én megoldom az etetéseket, te pedig pihenhetsz. Caleb sietve átöleli a vállát, mielőtt mindannyian lemegyünk a földszintre.

Gyanakodva figyelem a bárszékről, ahogy anyám körbehordozza Estellát, és tévéműsorok főcímdalát énekli neki. Felszínes csevegést folytat velem vagy Calebbel. Piszkálom a töredezett hajvégeimet.

– Csudi jól fogjuk érezni magunkat, amíg apa nincs itthon – gügyögi a gyerekeknek. – Te, anyuci meg én.

Caleb figyelmeztető pillantást vet felém, mielőtt felmegy összeszedni az utolsó holmijait. Égek a vágytól, hogy epés megjegyzést tegyek, de eszembe jut az ígéretem, ezért inkább befogom a szám. Amúgy meg ha „nagyisat” akar játszani, és kiszolgálni Estella minden igényét, amíg Caleb nincs itt, hát tegye. Legalább addig sem én bajlódom vele.

– Vörös a haja – szólal meg az anyám, amint Caleb hallótávolságon kívül van.

– Igen, észrevettem.

– Mindig úgy képzeltem, hogy az unokáim sötét hajúak lesznek, mint Charles – csettint a nyelvével.

– Ő nem az, mert az enyém.

– Ne vedd ennyire a szívedre, Johanna! – vet rám szúrós pillantást a szeme sarkából. – Nem illik hozzád.

Folyton kritizál. Alig várom, hogy elmenjen.

De aztán lecsap rám a felismerés. Amikor majd elmegy, nem Caleb fog itthon maradni a gyerekekkel. Hanem én. Ez az üzleti út csak az első a sok közül, amikor egész éjjel fenn kell maradnom, emberi ürülékkel kell foglalkoznom, és... – jaj, istenem! – muszáj fürdetnem. Kis híján leesem a bárszékről. Kell egy dada. El kell érnem, hogy Caleb beadja a derekát, tehát most azonnal megmutatom neki, mennyire szükségem van a segítségre.

– Anya – mondom édesen. Szinte már negédesen, mert felvont szemöldökkel néz rám. – Caleb nem akarja, hogy dadát vegyünk fel – panaszkodom. Remélem, sikerül magam mellé állítanom, hogy beszéljen velem erről.

Tekintete a lépcsőre téved, ahol Caleb néhány másodperccel ez előtt eltűnt. Megnyalja az ajkát, én pedig közelebb hajolok hozzá, hogy halljam, milyen bölcselet fogja elhagyni a száját. Az anyám roppant leleményes nő. A feleség létből adódik, hogy irányító szellemű manipulátor is. Megtanulta, hogyan érvényesítse az akaratát anélkül, hogy ez látszana.

Amikor Court tizennyolc éves volt, el akart menni Európába a barátaival. Apa nemet mondott. Vagyis szavakkal nem mondta ki, de tiltakozott. Kezével a levegőbe suhintott, amikor a testvérem száját elhagyták a kérő szavak. SUTTY. Gyakran megesett ez a görögországi otthonunkban. Nem tetszik a vacsora? SUTTY. Rossz napod volt, és nem akarsz szólni senkihez? SUTTY. Leah ötödjére törte össze a tizennégy milliós autóját? SUTTY. A suhintgatás végén viszont Court mégis Európába utazott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Emlékszel, hogy amikor szegény srác voltál, mennyire vágytál az utazásra? – kérdezte anyám.

– Ő még gyerek – így az apám.

– Jó, hogy akkor meg, amikor még a felügyeletünk alatt áll. Mi fizetjük az utat, a szállodát, a legbiztonságosabb körülményeket... sokkal jobb, mintha huszonévesen végighenteregné fél Franciaországot.

Apám mintha eltöprengett volna. Csábító volt anya gondolatmenete. Apa egy héttel később minden foglalást elintézett. Court körültekintő felügyelet alatt állt, de hála istennek eljutott Európába. Én meg állami főiskolára mentem éppen. Kaptam tőle egy kis festményt, amit egy utcai árustól vett. Egy vörös esernyőt ábrázolt, amelyik úgy lebegett az esőben, mintha egy láthatatlan kéz tartaná. Kicsomagoltam, és rögtön tudtam, mit akar vele mondani. Elsírtam magam, Court pedig nevetve megpuszilta az arcomat.

– Ne sírj, Lee! Az a lényege a festménynek, ugyebár.

Két hónapot töltött Európában, és máris minden mondat végén ugyebározott.

Court annyira aranyos... volt. Fel akarom hozni a témát, és megkérdezni anyámat a legutóbbi barátjáról, de még mindig érzékeny a téma.

– Amiről a férjed nem tud, az nem is árt neki – ránt vissza a megoldásra váró problémához anyám hangja.

Ennyi az egész? Üres tekintettel bámulok rá. Mégis hogyan változtassam ezt az abszurd ötletet teljes munkaidős segítséggé?

Felsóhajt.

– Leah, drágám... Caleb folyton üzleti úton van, nem?

Kezdem érteni, úgyhogy lassan bólintok. Elkerekedik a szemem a felcsillanó lehetőségtől. Meg tudom tenni? Hogy felveszek